

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 15/12
Luxemburg, 1 martie 2012

Hotărârea în cauza C-467/10
Baris Akyüz

Refuzul unui stat membru de a elibera un permis de conducere nu poate justifica nerecunoașterea permisului obținut ulterior într-un alt stat membru

Cu toate acestea, un stat membru poate refuza recunoașterea permisului dacă se stabilește, pe baza unor informații incontestabile, care provin de la statul membru emitent, că titularul nu îndeplinea condiția privind reședința obișnuită

Domnul Akyüz a fost condamnat penal de mai multe ori, între 2004 și 2008, printre altele pentru vătămare corporală, conducere fără permis, șantaj sub formă agravată în grup organizat, precum și amenințări și insulte. Pe baza unui raport de expertiză medico-psihologică, autoritățile germane, prin decizia din 10 septembrie 2008, au respins cererea sa de eliberare a unui permis de conducere pentru categoria B (autoturisme) pentru motivul că nu îndeplinea cerințele fizice și psihice necesare pentru a conduce în siguranță.

Cu toate acestea, la 24 noiembrie 2008, domnul Akyüz a obținut un permis de conducere la Dėčín (Republica Cehă). Potrivit reglementării europene, permisul de conducere este eliberat de statul membru solicitantului care are reședința obișnuită pe teritoriul acestui stat. Or, potrivit informațiilor furnizate de Ambasada Germaniei la Praga, nici autoritatea pentru străini competentă, nici poliția regională nu sunt în măsură să stabilească faptul că domnul Akyüz locuia într-adevăr în Republica Cehă la acea dată. Astfel, autoritatea pentru străini nu dispune decât de o declarație de ședere pentru perioada cuprinsă între 1 iunie 2009 și 1 decembrie 2009. Or, potrivit fotocopiei permisului de conducere, care ar fi fost emis la Dėčín la 8 iunie 2009, acesta a fost eliberat prima dată la 24 noiembrie 2008. În plus, autoritățile germane au constatat că domnul Akyüz a condus vehicule în Germania la 5 decembrie 2008 și la 1 martie 2009 și au reținut că acesta se face vinovat de conducere fără permis în cele două cazuri.

Landgericht Gießen (Curtea Regională din Gießen, Germania), sesizată în apel, solicită în esență Curții de Justiție să stabilească dacă, în împrejurări precum în speță, autoritățile germane pot să nu recunoască permisul de conducere emis în Republica Cehă pentru motivul că persoanei interesate i s-a refuzat eliberarea unui prim permis de conducere în Germania sau pentru motivul că aceasta nu îndeplinea condițiile privind reședința în Republica Cehă în momentul eliberării permisului.

Curtea precizează, mai întâi, că dreptul Uniunii¹ prevede recunoașterea reciprocă, fără nicio formalitate, a permiselor de conducere emise de statele membre. Statului membru care a emis permisul îi revine obligația de a verifica dacă sunt îndeplinite toate condițiile, în special cele referitoare la reședință și la aptitudinea de a conduce, și dacă este justificată emiterea unui permis de conducere. Din moment ce autoritățile unui stat membru au emis astfel un permis de conducere, celelalte state membre nu au dreptul să verifice respectarea condițiilor de emitere prevăzute de dreptul Uniunii. Într-adevăr, deținerea unui permis de conducere emis de un stat membru trebuie considerată ca reprezentând dovada că, la momentul la care i-a fost emis permisul, posesorul acestuia îndeplinea condițiile necesare.

¹ Directiva 91/439/CEE a Consiliului din 29 iulie 1991 privind permisele de conducere (JO L 237, p. 1, Ediție specială, 07/vol. 2, p. 62), a cărei reformare a fost realizată prin Directiva 2006/126/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 decembrie 2006 privind permisele de conducere (JO L 403, p. 18, Ediție specială, 07/vol. 17, p. 216).

Dreptul Uniunii permite totuși statelor membre, în anumite împrejurări și în special din motive de siguranță a traficului rutier, să aplice propriile dispoziții naționale privind limitarea, suspendarea, retragerea și anularea permisului de conducere în privința oricărui posesor al unui permis care are reședința obișnuită pe teritoriul acestora.

Curtea amintește că posibilitatea unui stat membru de a refuza recunoașterea valabilității unui permis de conducere obținut într-un alt stat membru pentru unul dintre aceste motive constituie o derogare de la principiul general al recunoașterii reciproce a permiselor de conducere și este, astfel, de strictă interpretare.

În cazul de față, Curtea constată că refuzul unui stat membru de a elibera un prim permis de conducere nu figurează printre ipotezele care pot determina nerecunoașterea de către acest stat a unui permis de conducere eliberat într-un alt stat membru. Deși refuzul eliberării unui prim permis de conducere poate fi bazat în parte pe comportamentul solicitantului, acest refuz (decis în urma unei proceduri administrative) nu poate să constituie – spre deosebire de limitare, suspendare, retragere sau anulare – sancțiunea pentru o infracțiune săvârșită de acest solicitant.

În plus, Curtea consideră că a permite unui prim stat membru să nu recunoască un permis de conducere, eliberat într-un al doilea stat membru pentru că acesta din urmă nu a verificat dacă motivele refuzului de eliberare invocate de primul stat membru au dispărut, ar avea ca efect să permită statului membru care a prevăzut cerințele cele mai restrictive de eliberare să stabilească pragul cerințelor care trebuie respectate de celelalte state membre pentru ca permisele de conducere eliberate să poată fi recunoscute. A admite ca un stat membru să aibă dreptul de a se întemeia pe propriile dispoziții naționale pentru a se opune la nesfârșit recunoașterii unui permis eliberat într-un alt stat membru ar reprezenta însăși negarea principiului recunoașterii reciproce a permiselor de conducere.

Curtea concluzionează că **dreptul Uniunii se opune reglementării unui stat membru gazdă potrivit căreia se refuză recunoașterea unui permis de conducere emis într-un alt stat membru, în cazul în care titularului i s-a refuzat, în acest stat gazdă, eliberarea acestui permis pentru că nu îndeplinea cerințele fizice și psihice impuse de reglementarea sa națională.**

În ceea ce privește condiția privind reședința, Curtea consideră că **dreptul Uniunii nu se opune reglementării unui stat membru gazdă care permite acestuia să refuze să recunoască, pe teritoriul său, un permis de conducere eliberat într-un alt stat membru în cazul în care se stabilește – pe baza unor informații incontestabile care emană de la statul membru emitent – că titularul permisului de conducere nu îndeplinea cerința privind reședința.**

Curtea precizează că revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă informațiile obținute, precum în speță, pot fi calificate ca informații care emană de la statul membru emitent. Dacă este cazul, revine tot instanței naționale sarcina de a evalua informațiile respective și de a aprecia, ținând cont de toate circumstanțele litigiului cu care este sesizată, dacă acestea constituie informații incontestabile care atestă faptul că titularul permisului nu avea reședința obișnuită pe teritoriul celui din urmă stat la data eliberării permisului de conducere.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106